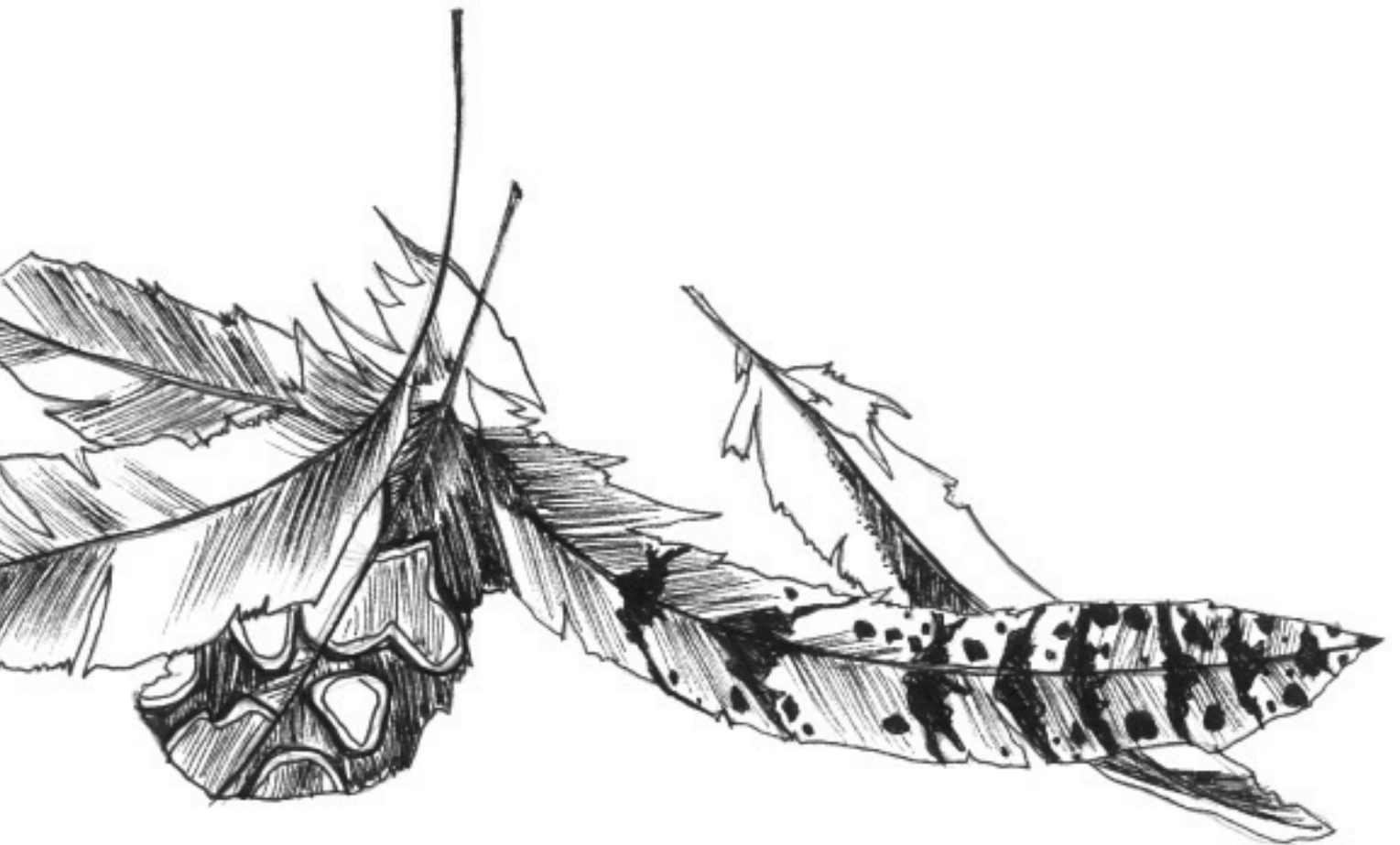

Premis
Cavalleria
de Roqueta
2018

Premis
Cavalleria
de Roqueta
2018

Edita: *Ajuntament de Maria de la Salut*
Impressió i maquetació: *Impremta Ja!*
Il·lustracions : *Maria Antònia Roig*

Presentació 1r Certamen Cavalleria de Roqueta

Des de la publicació de les bases d'aquest certamen ha transcorregut gairebé un any. El camí ha estat llarg, però ben profitós, i ara acaba aquí amb la publicació de les obres guanyadores.

Sempre ha estat intenció de l'ajuntament fomentar la cultura literària al nostre poble. Amb els premis Font i Roig, tenim una part coberta, però n'havia una altra que no es tenia prou en compte; ens referim al jovent, els petits escriptors que estan començant les seves primeres passes, molts a l'anonimat. Ser escriptor novell no és fàcil. El mercat de la literatura és extremadament competitiu. Crear una obra de qualitat no és una garantia d'èxit i les editorials solen tenir més en compte el tema comercial que el valor literari de l'obra. Un nom reconegut obre més portes que una bona obra. Obrir-se camí en aquest món, és difícil.

Aquest certamen va néixer amb l'objectiu de ser un estímul i una ajuda per a aquests autors novells encara poc coneguts i incentivar l'escriptura literària entre aquests petits grans escriptors que tenim al nostre poble, i en general a tots aquells que vulguin fer les seves primeres provatures literàries.

En aquesta publicació podreu gaudir de la recopilació dels texts guanyadors, i d'alguns altres que el jurat va considerar que per la seva qualitat també eren mereixedors de sortir-hi. I hi trobareu un poc de tot: aventures, amors, tragèdies, pensaments i moltes coses més, que mostren els interessos dels nostres joves i adolescents.

Abans d'encetar la lectura, a més de donar l'enhorabona als guanyadors i a tots els participants, no ens podem oblidar de n'Àngela Moragues i els Departaments de català de l'institut de Sineu i de l'institut de Santa Margalida, ja que sense la seva col·laboració aquest certamen no hagués pogut anar endavant. També volíem fer arribar un especial agraïment a na Maria Antònia Roig per les fantàstiques il·lustracions que omplen aquestes pàgines. I als membres del jurat: Margalida Mas i Miquel Morey. Finalment també volem agrair a l'Associació Fent Carrerany la seva ajuda i experiència a l'hora de fer-ne la publicació i la cura dels texts.

Dit això, només ens falta desitjar que puguem gaudir de la seva lectura. Qui sap si estarem assaborint les primeres lletres d'un futur gran escriptor o d'una futura gran escriptora.

Jaume Ferriol Perelló
Regidoria de Participació Ciutadana

Premi Poesia, Categoria A.

Autora: Fatima Allaoui amb els poemes "Vida" i "Instant".

VIDA PART 1

I tot s'acaba.
No saps què mirar,
no saps on trepitjar,
ni com continuar.

Dues paraules que arruïnen,
dues paraules que
descol·loquen,
dues paraules que
destrossen,
dues simples paraules.

Ningú no veu de què són
capaces,
ni el que poden provocar,
fins on poden arribar,
ni el que poden arribar a
vessar.

Tot té un inici,
amb el temps un final.
Un final que no es pot veure,
un final que no es pot tocar.
Un final amb una realitat.
Una realitat que s'ignora,
que no se sap acceptar,
ni tampoc dominar.

I la desesperació
va a continuació,
no es pot evitar,
no es pot apartar.

Que converteix un ésser,
que continua brillant.

Només fa falta mirar
on és el punt final
d'aquesta bella vida
que ha de continuar.
En què acabarà regnant
la petita esperança

de somriure i somiar
i el coratge de continuar.

Només fa falta confiar
i no quedar en el record
d'aquella obscuritat,
en l'oblit de la vida.

UN INSTANT

Un record somiat
que et fa recordar
aquell gran instant
que es va oblidar.

No semblava important,
ni es veia apassionat,
un record singular
d'un moment acabat.

Amb molt de significat
es va recordant
i a la vegada lamentant
no haver-lo gaudit.

Premi Poesia, Categoria B.

Autora: Dolores Palma Llompart amb el poema «Inspiració».

«Inspiració».

1

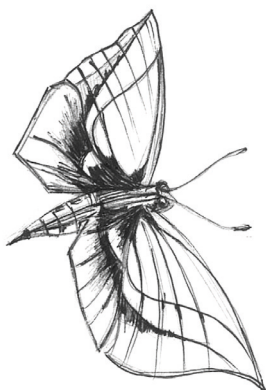
Vull dir la paraula
però no em vull cremar
veig el foc al blanc del full.
Sóc la nimfa que va botant de lletra en lletra
Vaig amb cura per no cremar-me, bot les flames.
I de sobte sóc pluja, sóc gota d'aigua
que apaga el foc amb el blau de la tinta.
Ara se'm fa grossa l'ànima,
faig un oceà de paraules,
tot deixant un rastre de cendra
que queda del foc, que queda als marges.
Ara ball amb harmonia,
vaig nedant per l'oceà, que és el meu abecedari.
Tot reflex del meu cor, així com de la meva
persona
quan em veig dins l'aigua.
Ara sent una sensació diferent,
la brisa fa que el foc s'encengui
brisa externa, que no surt de mi,
i apaga el meu silenci.
Torn al renou. L'oceà s'eixuga.

2

Ho vull tot per mi,
paresc mala persona:
Paresc o sóc?
Com ho sabria?
Parèixer no és esperar a ser qualche dia?
Sóc o paresc?
Sent-ho patiria?
Seria estrany o és normal avui en dia?
Qui és que m'ho ha de dir?
Quin serà el seu judici?
No cal que em preocupi,
a mi m'és indiferent:
Diuen que per molt que diguin,
la gent a la tomba ja no hi sent.

3

Aguantant la teva mirada
blava de cel,
avergonyida,
els meus pensaments serien:
Sé que m'estima
més del que jo m'estim a mi.
Sé que em veu,
millor del que jo em veig a mi.
Tant de bo que aquests ulls cels,
que em troben avergonyida,
no fossin teus, fossin meus.
Així jo m'estimaria.

Premi Poesia, Categoria C.

Autora: Magdalena Pizà Amengual amb els poemes "Esperança", "Lolita" i "Musa".

ESPERANÇA

He deixat de ser fidel al meu
perfum
 flaire
 essència
per a vestir-me amb el teu.
I aprenc a fer veure que no
som jo,
però que tampoc vull ser
ningú altre;
com qui perd, guanya.
Simbiosi de l'efímer amb la
calidesa.
La set que provoques,
la terra àrida que t'abriga;
i no parlo pas d'estius.

He deixat de ser fidel al meu
perfum
per a vestir-me amb el teu.
Flaire de ce trencada
que fa canviar l'essència de
tot.

LOLITA

*Lolita, llum de la meva vida,
foc de les meves entranyes.
Pecat meu, ànima meva.*
Nabokov.

Tatua'm ben endins la teva
veu
de nimfa i incita a que
aquest
vetust mariner de pell torra-
da
perdi el rumb.
Des del Somni al Paradís.

Fes amb ell el que Martí i Pol
feia amb la poesia. Destor-
bali
els somnis amb la imatge de
les
teves pupil·les;
i no li demanis pas perdó.
Macula-li l'ànima blanca
amb
idees pecaminoses;
que hi arrelin,
que hi floreixin.

Esdevé la droga amb què
somriure
enmig del temporal
i la soga d'oxigen amb què
guarir-se
les ferides.

Fes-li creure en provables
impossibles,
i en improvables que acaben
per
mossegar-se,
per besar-se,
per viure's.

Lolita, llum de la meva vida.

MUSA

Carn de poema, esvaeix-te!
I deixa que t'elevi des de
l'ànima.
Inquieta els meus somnis.
Gronxa't en ells.
Te'ls cedeixo una estona.

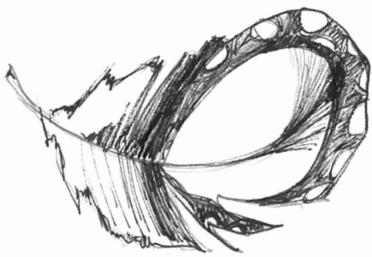
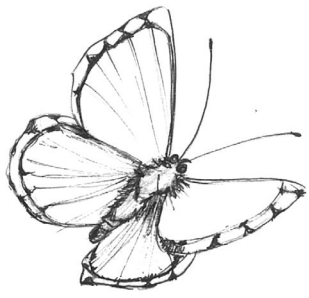
Eriça'm els ossos fent-me
creure que mai no tornaré
a despertar dins del teu
Nirvana.

Esvaeix-te, i deixa que
em torni a creure poeta.
Que les lletres deixin
de banda la bellesa de
la mètrica i que brollin
per l'amàs de cicatrius
mal curades.

Que pugui tornar a fer
del teu cos
l'horitzó inassolible.
Sempre tan prop;
sempre tan lluny.
Sempre tan segur;
sempre tan esquiu.

SEMPRE.

... tan sols dos bufs
més de tramuntana.

Premi Relat breu, Categoria A.

Autor Arnau Tortella Uris amb el relat "El gran viatge espacial".

EL GRAN VIATGE ESPACIAL

Un grup d'amics d'un poble anomenat Namec vivien tranquils, amb algun contratemps com treure de la presó el germà d'en Cacarot, el membre més golafre i divertit del grup, per salvar-lo trasplantant un dels ronyons de Catrac a en Cacarot ja que, culpa d'un accident els dos d'en Cacarot s'havien danyat.

Un calorós dia d'estiu n'Esquif va proposar que anassin a descobrir altres llocs nous. Al principi no varen estar d'acord però, l'astut Esquif, que era molt persuasiu (i també molt pesat), va aconseguir que els altres acceptassin. Varen anar al poble veïnat, la capital del planeta, per veure si trobaven alguna cosa nova per passar a la història del planeta Bomboy. L'únic que no hi va anar va ser l'Sniopi que estava al·lucinat perquè els seus pares li havien comprat la nova consola que havia sortit a la venda, la "Shuis", i els seus dos jocs nous: el Pikamion, que tractava d'un nin que havia d'anar a aconseguir uns monstres, anomenats Pikamions per fer-los lluitar entre ells i ser el millor entrenador Pikamion del planeta. L'altre joc era el Firnot que, encara que tenia diferents modes, el més popular consistia en anar per una illa enmig d'una tempesta que s'anava propagant per l'illa i els cent jugadors que hi havia s'havien de matar fins que només en quedava un en peu. Ell ho controlaria tot des de Namec i els informaria a través dels Imiones, un dispositiu que permetia xerrar amb un altre encara que fossin a milers de quilòmetres de distància.

Quan varen ser a la ciutat varen veure que al cap d'uns dies un coet s'enviaria amb la millor tripulació del planeta per explorar l'espai i intentar trobar algun altre planeta habitat ja que se sentien sols a l'espai.

Moltes llegendes xerraven d'habitants d'altres planetes, alguns pacífics, però altres terrorífics. Al grup els havia cridat l'atenció una que xerrava d'un planeta desconegut per a ells on habitaven uns éssers terrorífics, amb pèls per tot el cos, només dos ulls i unes esgarrifofes mans, llises i amb cinc dits. Per això varen decidir infiltrar-se a la nau per poder viatjar al planeta en forma esfèrica anomenat "Terra".

Aquells dies estaven molt nerviosos, no podien dormir pensant en les aventures que els esperaven en aquell planeta, només xerraven d'allò i imaginaven com seria l'espai, el planeta i, sobretot, els éssers que l'habitaven.

Va arribar el dia i tots estaven molt emocionats, fins i tot el Jancou, el membre més mandrós i tranquil del grup s'havia aixecat prest. Varen anar a la ciutat i varen poder observar el coet de més a prop que ningú gràcies al pare de n'Esquif, que era enginyer i treballava allà, i també gràcies a un descuit d'aquest els nins varen aprofitar per ficar-se al coet i posar rumb a l'espai.

El compte enrere va començar: 10,9,8,7,6,5,4,3,2,1... enlairament! I el coet, amb quatre astronautes molt ben preparats i amb quatre nins molt emocionats es va enlairar en direcció a l'espai.

I allà estaven, els quatre amics, volant per l'espai immens sense cap rumb i contemplant per la petita finestra de la zona de magatzem de la nau els milions d'estrelles i planetes que els envoltaven i no coneixien.

Ja s'havien adormit, el viatge estava durant molt. Ja feia quatre hores que havien partit i els astronautes encara no sabien on aterrar, a més els nins no podien proposar posar rumb al planeta Terra ja que si ho feien els descobririen.

De sobte varen començar a tenir petites turbulències. Cada cop eren més fortes i va arribar un punt que els van despertar. No sabien d'on procedien ni que els provocaven. Els astronautes se sentien molt preocupats però no sabien perquè. Només esperaven que no haguessin fallat els motors o alguna cosa semblant. En Vegnet, que era molt astut, va mirar per la finestra i no es podia creure el que veia. Estaven entrant en l'òrbita d'un planeta igual que el que havien vist als llibres i tantes vegades havien sentit anomenar "Terra".

Ja estaven a punt d'aterrar i els quatre amics miraven per la finestra emocionats. Varen aterrar entre un munt d'arbres que mai no havien vist. N'hi havia moltíssims i de tota mena. Varen estar uns quants minuts ja que amb tants d'arbres no era senzill i als quatre els va semblar que havien passat hores. Per fi varen tocar terra i els quatre astronautes baixaren. Els veien caminar i tant ells com els nins es varen estranyar en veure que caminaven igual que en el seu planeta, el nivell de gravetat era molt semblant.

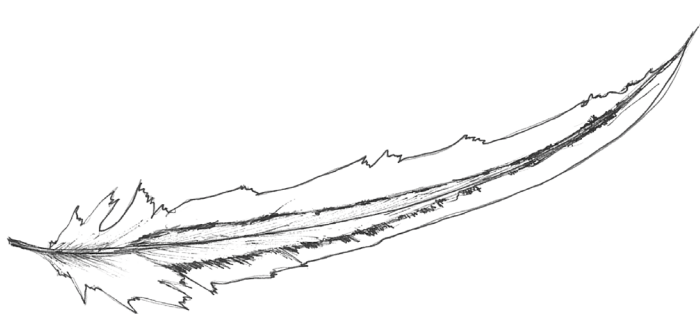
Els nins havien planejat entrar a la cabina i agafar els equipaments espacials per poder sortir a fora però es varen adonar que no hi eren. Els astronautes els havien deixat a l'estació espacial ja que no esperaven anar a cap planeta. De sobte un astronauta es va enredar amb una branca i intentant alliberar-se es va llevar el casc. Tots es varen espantar però ell es va adonar que en aquell planeta també hi havia oxigen. Baixaren amb molt de compte, però en Piacolo, que tenia molt mala sort i era molt travat, va trepitjar una fulla seca i els astronautes els varen descobrir. Els quatre amics varen començar a córrer cames ajudeu-me fins que els varen perdre de vista. No s'havien adonat amb la correguda però, quan es varen aturar per agafar alè es varen adonar que estaven en una espècie de ciutat. Aquella ciutat era plena d'unes grans coses de metall que es movien d'un lloc a un altre i treien fum que pujava fins a un cel obscur per culpa del fum d'uns grans edificis que treien molt de fum negre com el Carcanit, un mineral molt comú a Gingo, el planeta d'on procedien els nins.

Es varen acostar a una casa amb una forma molt estranya i varen veure els humans, els monstres que tant havien sentit xerrar. Encara que encaixaven amb la descripció que ells coneixien no eren tan terrorífics com s'imaginaven, això sí, un poc fastigosos. Estaven mirant una caixa que emetia sons i imatges. Els petits humans animaven uns altres que sortien a la caixa, que anaven disfressats. Però després varen veure una cosa que els va horroritzar, els humans estaven experimentant amb una espècie de namequians d'un color verdós, que devien ser d'un altre planeta, ja que els namequians eren de color blau. Es varen espantar tant que varen anar fins a la nau.

Els astronautes havien avisat a la central i estaven preparats per tornar a Gingo. Els astronautes els varen renyar però els varen donar menjar i aigua. Els nins els varen contar tot el que havien vist fins que varen arribar a Gingo.

Allà varen aterrar sense problemes, tots els presents aplaudien menys les mares dels nins. Ells estaven molt preocupats perquè es pensaven que estarien enfadades però quan varen baixar les mares varen córrer quasi sincronitzades a abraçar els seus fills. Ells les varen abraçar pensant que mai no tornarien a veure aquells monstres ferotges... o sí?

FI

Premi Relat breu, Categoria B.

Autora Anna Tortella Uris amb el relat "Pluja d'estels"

Agost 2016. Una nit, una hamaca, tu i jo.

Des de molt petites cada estiu em convidaves uns dies a la teva casa d'estiueig. Aquell any els teus pares eren de viatge tanmateix, tu em tornares a convidar. Tu ja havies fet els 17 anys, jo encara no. Era la nit de Sant Llorenç, i com sempre fèiem, ens vam posar a l'hamaca mirant la impressionant pluja d'estels.

-Estàs molt callada- em vas dir.

Realment no sabia què dir. Volia dir-t'ho, però com? Tenia por de la teva reacció, podia trencar la nostra amistat, aquella que tant apreciava.

-Et passa res?- insisties.

El meu silenci va donar-te la resposta.

-Va, conta-m'ho.

-Tinc por- No sabia per on començar.

-De què?- I es va prolongar un silenci inquietant.

-De perdre't.

Podria dir que ho deixassis córrer, que havia tengut un mal dia i estava sentimental, però no, estava cansada de mentir-te. No em veia capaç de seguir lluitant en contra dels meus sentiments. Silenci. Imagino que no esperaves aquesta resposta.

-Fa molts anys que ens coneixem, aprecio molt la nostra amistat.

-M'estàs espantant, ha passat res?-T'estaves posant molt nerviosa.

-Tranquil·la, res dolent- vaig intentar calmar-te. Perquè, estimar una persona, no pot ser dolent, oi?

-Conta-m'ho ja!

Crec que t'havies imaginat el pitjor.

-No sé per on començar...- i era cert. Com es diu a la teva millor amiga de tota la vida que l'estimes? Que estàs bojament enamorada d'ella des de fa molts d'anys?- Alba, t'estimo. T'estimo així com mai havia estimat a ningú.

-I jo- vas contestar automàticament.

-No, no amb aquest sentit.-Et vas quedar muda, i vaig decidir que era el moment d'explotar.- Imagino que t'has fitxat que els darrers anys hi havia més tensió entre nosaltres. Ho sé, me n'he adonat. Fins i tot, hi havia moments crec que et pensaves que t'odiava, però realment només intentava protegir-me. Com més t'estimava, més intentava odiar-te, tot i que m'és impossible. Enfadar-me, tractar-te malament i insultar-te era la meua manera de dir-te "t'estimo".

Les darreres paraules les vaig dir entre sanglots, tremolant. Tu ja estaves més tranquil·la. Em vas donar la mà, suau, delicada, com mai ho havies fet. Em vas abraçar i em va envair la teva olor, aquella que és només teva, la teva essència que et fa tan única, almenys als meus ulls. Em vas tocar els cabells, vam estar en silenci, amb el tremolor del mar com a única música de fons. I xiuxiuejant, a cau d'orella, em vas dir: -Qui diu que jo no ho hagi dit també en aquest sentit?

I així, amb els braços enllaçats, amb el moviment de l'hamaca que ens bressolava, i jo plorant en silenci pel cúmul d'emocions, ens vam adormir.

Ja saps qui som, no? Sí, som jo, l'Emma. Aquest any amb tu ha estat el millor de la meua vida. T'estranyaràs per aquesta carta, però hauràs d'esperar per saber-ne el motiu. Primer et vull recordar els nostres millors moments. Tornem enrere.

Desembre 2016. Ja arribava Nadal, el nostre primer Nadal juntes. Estava nerviosa perquè no sabia què regalar-te. Fins que un dia, passejant pels carrers decorats, amb els llumets, la neu i els aparadors sobrecarregats d'estrelles per captar l'atenció dels clients, ens vam fixar en una petita tenda. Vam entrar i el so de la campaneta de damunt la porta ens va donar la benvinguda. Era una habitació petita, càlida i acollidora. Ens va atendre una dona bastant major que va sortir nerviosa de la rebotiga.

-Ai! Em sap greu fer-vos esperar. Estava preparant un pastís per a la meua neta, fa quatre anys, sabeu?

Sí tenia raó, es notava amb l'aroma que enveïa aquella botigueta. Vam fer un cop d'ull i de seguida ho vam trobar. Era un jersei blau fosc, calent, amb unes estrelles daurades brodades amb una simetria irregular. I enmig, una mica inclinat, hi duia brodada una oració. *"Si vous venez à quatre heures de l'après-midi, à partir des trois, je vais commencer à être heureux"*. "Si tu vens a les quatre de la tarda, a partir de les tres, jo començaré a ser feliç".

Pertanyia a El Petit Príncep aquell conte que havíem llegit i rellegit i que ens havia enamorat a cada lectura.

Et vaig convèncer perquè no te'l comprassis, i te'n vas anar una mica decebuda. Havia trobat el regal perfecte. El divertit d'aquesta anècdota, però, va ser uns quants dies més tard. El dia dels reis vam anar a casa teva. El teu germà petit, que tan sols tenia 7 anys, corria per tota la casa il·lusionat per obrir els regals. Quan ja els havia obert tots vaig intervenir.

-A casa meva també t'han portat una cosa.

A continuació, vaig treure un petit sobre. La seva cara de decepció per la mida del regal va desaparèixer quan el va obrir. Eren tres entrades per a un partit de futbol Barça-Madrid, per a ell, tu i jo. Es va posar molt content i aquell dissabte, tot i el fred, ens ho vam passar d'allò més bé. Però no era això el que et volia explicar. El que volia recordar era el moment dels nostres regals. Ens vam intercanviar els paquets. Quina coincidència! Estaven embolicats amb el mateix paper vermell, replè d'estrelles platejades. Però encara va ser més màgic quan ho vam obrir. Vam quedar perplexes, ens havíem comprat el mateix jersei l'una per l'altra. Va ser un moment tan especial...

Des de llavors, els dies especials ens posàvem les dues el nostre jersei, que s'havia convertit en un símbol per la nostra relació.

Març 2017. Hi ha molts més records, però sé que no n'has oblidat ni un. Per això només te'n recordaré un més, el dia dels teus anys. Tu ets una persona forta i segura de tu mateixa. En canvi, jo som molt més dubtosa i insegura. És per això que em costava tant triar els teus regals, tenia por que no t'agradassin. Vaig decidir que preferia regalar-te una experiència, un record, i no un regal material que es pot trencar o perdre. Els records són imprescindibles, i si són suficients importants, no es poden oblidar. A més, feies 18 anys, i era una data molt important.

En fi, vaig pensar que el més difícil d'oblidar és un viatge, però on? Tu havies viatjat molt amb la teva família, jo no havia sortit gairebé del país. De sobte em vaig il·luminar. Sabia que Txarango, el teu grup de música preferit, anava a tocar a països de tot el món. Vaig mirar on tenien els pròxims concerts i el més proper on encara quedaven algunes entrades era al Japó. Perfecte. Ho vaig organitzar tot. El dia 24 d'abril partiríem cap a Japó, fariem turisme i, la nit del 28, aniríem al concert.

El dia de la teva festa et vaig donar una targeta amb una oració d'*El Petit Príncep*: "Tendràs la teva posta de sol, l'exigiré quan les condicions siguin favorables". Vas entendre que hauries d'esperar per descobrir el teu regal. Passaven els dies i tu insisties amb el teu regal i, fins i tot, a vegades t'enfadaves per l'intriga. El dia de Sant Jordi, un dia abans del nostre viatge et vaig regalar un llibre i una rosa.

-El teu regal d'aniversari.- Em vas mirar estranyada, com si no em creguessis.

Podia percebre com t'enfadaves. Era una adaptació infantil d'*El Petit Príncep*.

-D'acord que ens encanta aquest llibre, però vaig fer 18 anys, m'has fet esperar gairebé un mes, i em regales un llibre que em sé de memòria? Esperava alguna cosa més.

-Llàstima, em pensava que t'agradaria. Saps que no som bona elegint regals. Em sap greu, però almenys obre'l, és una adaptació molt bonica.

El vas obrir i se't va il·luminar la cara. Havia amagat els bitllets d'avió dins el llibre.

-Espero que això t'agradi una mica més.- Ens vam abraçar i em vas besar.- T'estimo.

Durant tot el viatge et vaig amagar el concert, volia que fos una sorpresa especial. Així el darrer dia et vaig fer posar el jersei blau i et vaig tapar els ulls. Havia mogut els meus contactes perquè em deixassin estar al davant de tot de l'escenari, davant de les barreres de seguretat. El vam gaudir, ens vam emocionar. I a la darrera cançó, et van pujar a l'escenari i vas cantar amb tota la teva ànima la teva cançó preferida, amb els ulls entelats de l'emoció. Des de baix de l'escenari podia respirar la teva alegria.

Alba, crec que és l'hora que sàpigues una cosa. Fa uns mesos em van trobar un tumor maligne al costat d'una artèria que porta la sang al cervell. La qüestió és que la quimioteràpia no ha pogut frenar el creixement, i els doctors diuen que és impossible d'operar. Dilluns passat no vaig partir de viatge, sinó que em van ingressar perquè estava molt dèbil. A hores d'ara, quan estiguis llegint aquesta carta, possiblement ja no hi sigui. Sé que no em perdonaràs haver-te amagat tot això, però no podia permetre que patissis per mi. Per això, aquests darrers mesos ens veiem poc i no et deixava tocar-me els cabells, era una perruca i temia que em descobrissis. Esper que algun dia em puguis perdonar. Sempre estaré amb tu, tot i que tu no em puguis veure. T'estimo i, si mai em trobes a faltar, escriu-me una carta i crema-la. Així m'arribarà a les estrelles. Sempre m'has cuidat, ara em toca a mi. Seré el teu àngel de la guarda."

Emma.

Avui feia un any que t'havies declarat, i em trobava sola a la meva casa d'estiueig. Els meus pares tornaven a ser de viatge. Uns minuts abans de trobar la carta entre els coixins de l'hamaca, maleïa la teva decisió d'anar-te'n de viatge aquest dia tan especial per nosaltres. És clar, ara ho entenc tot.

La ràbia em consumia i el meu pols anava accelerat. El meu cos es va omplir d'una impotència terrible. Involuntàriament vaig pujar a la moto de la meva mare que estava al garatge. Jo odiava les motos, a tu t'encantaven. Havies intentat ensenyar-me a conduir la teva, però havia estat un fracàs. Vaig recordar les teves lliçons i sense pensar-m'ho vaig arrancar-la. Necessitava escapar, exiliar-me del meu cos i del meu pensament que em torturava. Estava cansada, feta pols, però a la vegada no acabava de ser conscient del que estava passant. Era com si realment hagués abandonat el meu cos i estigués contemplant l'escena de fora com si d'una pel·lícula es tractàs, com si no m'estigués passant a mi. Conduïa ràpid amb la vista cegada per la ràbia i entelada per les llàgrimes. Sense adonar-me'n vaig arribar a l'hospital, aquell on et vaig acompanyar per fer-te una anàlisi. Amb el pànic que tens a les agulles! Vaig entrar i vaig preguntar per tu. Les cames gairebé no em responien i tremolaven pels nervis. No podies haver mort, et necessitava veure viva. Vaig arribar a l'habitació. Em vaig aturar davant la porta. Habitació 119, em vaig assegurar. Vaig entrar i em vaig quedar paraitzada. L'habitació feia la teva olor, però era una olor apagada, li faltava la teva energia. Em va impactar el teu físic, estaves blanca i dèbil. Hi havia la teva mare al teu costat, però quan em va veure es va aixecar, em va somriure i va sortir de l'habitació. Es notava que es passava les nits plorant, sense poder dormir. Et vaig agafar la mà, la tenies congelada. Els teus característics cabells arrissats no hi eren. Amb les poques forces que et quedaven em vas somriure.

-Sabia que vendries.

Els sanglots m'impedièren parlar. No volia, em negava a acomiadar-me, no podies morir, tu no. Instintivament, vaig començar a cantar-te, amb l'únic fil de veu que hem quedava, a cau d'orella, "Et recordo" de Txarango.

-Bocins de vida que no deixaré anar mai, la teva llum es va apagant. Ja sols em queda protegir el que m'has deixat. I creure... Que tot està per fer. Pots anar-te'n tranquil·la, estaré bé. Buscar i descobrir. Tota la vida que deixes viurà amb mi. Hauré de caminar, malgrat que avui em faci mal, sobrevolar les pors i mirar endavant...

I tu, que sempre has de tenir la darrera paraula em vas respondre amb el teu darrer alè.

-Et trobaré a les estrelles cada nit.

En aquell precís instant vaig entendre que ja no hi eres. Acabaves d'entrar dins un somni del qual mai despertaries. Havies partit a un llarg viatge rumb a les estrelles. Molts vespres, aquests que més et trobo a faltar, em poso el teu jersei i llegeixo la teva carta a les estrelles o els explico la falta que em fas dia a dia, perquè sé que tu hi ets.

I m'escoltes.

I em cuides.

I m'estimes, així com jo t'estimo a tu. I això ningú ho podrà canviar. Ni jo mateixa.

Premi Relat breu, Categoria C.

Autora Iana Martín Martorell amb el relat "Saviesa vessant de pensaments"

Els meus peus caminen sobre una capa de cendra mesclada amb deixalles, veig les cares de patiment de la gent, sent els crits de dolor i sofriment per cada víctima que cau o demana ajuda, estic respirant fum en lloc d'aire pur.

Veig malícia, decepció, angoixa, llàgrimes com surten per a sempre; veig com alguns són capaços de disparar a sang freda a un altre; foscor, espessor, cansament, tot obscur, sols queda de color la sang vermella

- Ajuda'm nena, per favor!- Em diu un home tot brut de l'horrible situació.

Seguesc caminant sense saber on vaig, amb els ulls mig clucs per la cendra i la pols, no per por a veure el que m'envolta, ho vull veure, és sang, són morts, són armes, és brutor, és tristesa. I què? Ho vull veure.

Estic enmig d'una guerra, ho sé per les armes i els dispars que en fan, i també per la situació que estic vivint.

De sobte una mà m'ha agafat la cama, i quan just vaig a girar-me...

- Tresoret meu, és hora d'aixecar-se, comença un nou dia. Vaaa, som-hi nena!

El meu nom és Sofia, i tenc 8 anys; cada matí, des de fa dues setmanes em despert amb el mateix malson. La guerra, jo he decidit anomenar-ho: realitat.

Com cada matí, m'aixec amb intriga de com serà aquest nou dia, aquest dia més de la meua vida. Per a mi, encara que l'estructura dels meus dies sigui la mateixa, cap d'ells és igual; per això, quan m'aixec em pregunto com serà aquest dilluns, o aquest dimecres, com serà aquest nou dia. Ja m'he posat l'uniforme de la British School, així és diu el meu col·legi. Vaig a la cuina on m'espera l'esmorzar que cada matí el meu pare em prepara: una torrada amb mantega i pernil dolç, un got de suc de taronja i un altre d'aigua, i també un bol amb fruita; cada dia m'hi posa una peça de fruita diferent. Ador la dolçor de la fruita.

Comença el dijous, gris com la resta de dies de Londres; la mare abans d'anar-se'n a l'oficina, em deixa a la British School, em fa un gran petó, i crida fort que m'estima. Ho diu ben alt, un dia li vaig preguntar perquè m'ho diu tan fort, ella va contestar que era perquè era de dia, no ho vaig entendre, però m'agrada.

Avui hem parlat de la pobresa. La Caroline, la mestra de la classe dels lluitadors, la classe on jo estic, fa uns dies que ens parla de temes molt durs; avui, la pobresa, anteriorment, de la ira, de les armes, de la foscor.

Pobresa: Mancança o gran escassetat del necessari per a viure. Vaig cercar la definició al diccionari; sempre cerc paraules al diccionari, de fet en duc un a la motxilla, és una eina més, el necessit, doncs moltes paraules no les acab d'entendre. A més al meu pare no li agraden les persones incultes, i jo no ho vull ser, no vull no agradar-li.

La mestra ens ha parlat dels països del tercer món, de la vida que porten els seus habitants, del clima d'aquests llocs, i també de la mentalitat que té la gent.

Hi va haver una cosa que va dir la Caroline que em va agradar bastant: "Quan no coneixes la riquesa ets feliç doncs, és aquesta la que et fa creure que tot es pot comprar, inclús els sentiments."

Té raó, i em decep que sigui així. Per què la gent creu que tot es pot comprar? Per què creuen que els diners són la millor i màxima solució de tot? Per a mi no és així, amb els diners podràs comprar una taula per al menjador, roba per al teu dia a dia, o una bicicleta. Però, com compres l'amor de la teva mare? Quina xifra de diners s'igualaria a tant d'amor? Parlo d'un milió de lliures? De bilions de lliures? No ho sé, però el que sí sé, és que no hi ha xifra exacta ni aproximada per comprar l'amor, o l'alegria, o la felicitat, o l'angoixa, o qualsevol dels sentiments que un pot sentir. Hi afegesc també la música, el moviment, les sensacions... si fos així, quin sentit tindria el món?.

Li he dit la meua opinió a la professora, que no m'agrada aquesta situació actual; li he dit que el meu avi un dia em va explicar que un tal Karl Marx fou qui parlà molt de l'economia, el materialisme i el capitalisme. Li he preguntat a veure si les teories d'aquest home estarien

relacionades sobre tot això que ens ha explicat ara. M'ha dit que sí.

La Caroline sempre em diu que faci repòs de pensaments, és a dir, ella troba que pens molt, massa inclús, en relació a la meua edat. Jo li dic, que senzillament m'agrada escoltar i aprendre, i aprendre, doncs, senzillament m'agrada aprendre coses.

El meu dijous segueix la seva línia. Arriba l'hora de dinar al menjador de l'escola. M'he assegut amb les meves amigues: la Hannah, l'Emily, l'Aria, la Spencer i la Cris. Ah sí, i l'Adam.

Ell és el meu millor amic, sempre estam junts, des del primer dia de guarderia, amb ell puc pensar, i donar-li voltes a les coses, ens divertim llegint, anant a fer un tomb amb bicicleta els diumenges, i anant d'excursió alguns cops al mes amb els seus pares.

A les 15:00 hem tornat a les classes, una hora de plàstica, on l'Eugènia, la professora, ens fa expressar el que sentim, el que ens ronda pel cap en un paper, amb tempera, amb llapis de colors, amb collage... amb molts materials; no és una assignatura que em divertesqui gaire, tampoc se'm dona gaire bé la veritat, en canvi a l'Emily li encanta, obre molt els ulls quan fa les seves creacions. A última hora, hem anat a educació física; la British School, va decidir que als matins es farien les assignatures més feixugues com: Història, Francès, Matemàtiques, Ciències Naturals... i a l'horabaixa, quan estam més cansats, assignatures més suaus com: Plàstica, Educació Física, Ètica...

El pare és qui em ve a cercar cada horabaixa a l'escola, la mare la veig menys perquè la feina l'absorbeix massa. A les 18:00 h, vaig a classe de violoncel, el meu instrument preferit que toc des dels quatre anys.

Quan tenia aquesta edat, el meu avi em va portar a una tenda de música, on mirassis cap a on mirassis, veies instruments: flautes travesseres, violins, pianos, arpes, guitarres, percussions, oboès i.. violoncels. Record que quan vaig entrar en aquella tenda, l'avi va anar directament a cercar un quadern de pentagrames. Ell tota la seva vida ha tocat el piano, i li agrada fer algunes cançons pròpies quan es sent inspirat. Jo em passejava allà dins, a poc a poc, observant atenta, m'agradava veure tota aquella exposició musical, però aleshores el vaig veure, gran, enorme, tenia quatre anys, era petitona, i aquest instrument em va semblar immens. El meu avi moltes vegades ha dit que quan va veure la cara que vaig fer davant el violoncel, va adonar-se'n que les meves mans desitjaven tocar-lo, i les meves orelles sentir la seva música, per això els ho va contar als meus pares, i ells fiant-se d'ell per complet, me van apuntar a classes de violoncel.

Al Nadal passat l'avi em va regalar el meu primer violoncel, i jo emocionada aquella mateixa nit vaig tocar per a la família una cançoneta que la Bonny, la professora, m'havia ensenyat durant els mesos anteriors. Em van aplaudir, semblava que els havia agradat.

A les 20:00 h el meu pare va venir a buscar-me de classe, i vàrem anar a casa, era l'hora de: dutxa, pijama, sopar, conte i a dormir. Aquesta nit, els he demanat als pares perquè me varen posar el nom de Sofia, l'Adam nomia així perquè el seu avi i el seu pare s'hi nomien, però, cap dona de la meua família es deia Sofia. El meu pare, m'ha preguntat: "Saps què significa Sofia?" Li he dit que no, i m'ha dit fluixet a l'orella. "Saviesa!". Va estudiar filosofia, i actualment n'exerceix la docència, li agrada pensar, li agrada aprendre però, sobretot, li agraden les persones sàvies. Per això he entès de seguida perquè me van posar el nom de Sofia, ja que filosofia significa Sofia. Cada nit, una vegada som al llit, el meu pare ve a fer-me un petó al front, i la mare, me llegeix un conte, he de dir que té una veu molt dolça, i se li dona molt bé contar-me contes. Avui m'ha llegit: els quatre viatgers, i com sempre, li deman que me'l llegesqui una i una altra vegada, i a la tercera vegada normalment és quan me dorm.

Després del dijous ve el divendres, i avui ho és. M'he aixecat de nou amb el mateix malson, hi don voltes, vull saber el perquè d'ell. Però avui és divendres! Estic molt contenta, els avis materns venen a recollir-me al migdia a l'escola, el divendres acabam a les 13:30 h.

He berenat, i la mare m'ha deixat a l'escola, i quan m'ha dit t'estim ben fort, m'he girat i li he somrigut, jo també l'estim, i molt, i al pare també, és clar.

Amb exacta puntualitat britànica, el James, el meu avi, ha vingut a cercar-me i, com un avi "xatxi", com jo li dic, m'ha agafat amb els seus braços i m'ha aixecat amunt i més amunt, sempre ho fa, i jo sempre li dic: "Avi, vull tocar els núvols". I ell respon: "Vola petita oronella".

L'àvia no té tanta energia com el James, però sí que fa uns dinars per llepar-se'n els dits; com que avui ha anat al mercat a comprar, hem menjat peix fresc, i l'ha preparat al forn amb unes patates

per complementar-lo.

Els he dit que demà, dissabte, tenia l'aniversari de la Hannah, i que volia comprar-li un regal especial. L'avi s'ha emocionat de seguida: "Un llibre! Un llibre li regalaràs!". Era una bona idea. Abans d'anar a la llibreria, he tocat al timbre de la casa de l'Adam tres vegades, m'agrada fer-ho, així sap que som jo. Cada cop que ens conviden a un aniversari, ell i jo fem el regal junts, som els millors amics, sempre junts.

A l'àvia, li encanta l'oloreta que fa la llibreria: "Oloreta a infinites paraules", diu ella, i l'Adam li diu: "Oloreta a pensaments". De tots els llibres de princeses (a la Hannah li encanta el món rosa i les princeses), hem escollit La princesa i el pèsol. També ens hem aturat en una tenda de Disney, i hem complementat el llibre amb una colònia de la princesa Frozen.

Com que és un dia especial, és divendres, l'avi ens ha comprat un gelat a Hyde Park. A ell li encanta el gelat de llimona, diu que l'àcid et fa tancar els ulls amb força, però llavors, quan els obris, surts de la foscor i veus la immensa claror del món. L'Adam l'ha volgut d'estraciatella; sempre en menja un de diferent, li agrada provar coses noves, troba que la rutina, el mateix color, i tot allò homogeni, és per aquells que no s'atreveixen a obrir mil portes i endinsar-se a cada aventura que et proporcionar cada porta oberta.

Ens hem assegut en un banc tots quatre, i he preguntat una cosa que fa molt de temps que navega pel meu cap. He agafat aire i preguntat: "Vos agrada respirar la vida? És a dir, viure els vostres dies? Aixecar-vos i dir bon dia al món?" I aquestes han estat les respostes. Edelweiss, l'àvia: "M'agrada dir bon dia al món perquè tinc molts motius per fer-ho. M'agrada cuinar, i cuidar les meves plantes; m'agrada anar a fer un te amb les meves amigues de tota la vida, i parlar sobre les arrugues que ens van sortint, ens en riem, perquè de petites els teníem molta por a les arrugues. M'agrada viure, respirar cada dia l'oloreta que fa casa meva, mai sé com serà el dia, i encara que tingui setanta-quatre anys, em sent forta per enfrontar-me a tot allò que em presenti aquest nou dia, al cap i a la fi, estic feta una joveçana. El James és el meu company de vida, sempre trauré forces d'on sigui, senzillament per dir-li bon dia a ell, al meu amor, al meu dia a dia". I el James: "Oh, i tant que m'agrada viure! M'agrada observar la gent, que va a fer feina, a córrer, a llegir el diari assegut en un banc cada matí a Hyde Park quan faig el meu passeig matinal. M'agrada mirar-me al mirall i veure que les ganes de viure recorren amb força per la meva sang, i fer-li carusses al jo que es troba dins el mirall. M'agrada venir-te a cercar cada divendres a l'escola, aixecar-te ben amunt perquè toquis el cel; la vida és molt curta Sofia, viu cada instant. T'ho dic jo que he estat a la guerra, i he patit per la vida, no per la meva, sinó per la del teu pare, per la de l'Edelweiss, separar-me d'ells, passar els meus dies lluny d'ells em feia dubtar de la vida. Però és que sols tenim una vida oronella meva, agafa aire cada matí, posa't unes sabates còmodes i recorda la frase que va dir un amic meu, el Nietzsche: La vida és una tragèdia que val la pena viure. Sí nena, al món hi ha patiment, mort, sang, crits, contaminació, por, obscuritat... hi ha tot això i molt més de dolent al món. Però, què feim? Ens hem de seure i esperar el miracle de la vida per tal que les coses canviïn? No, cada matí hem de donar gràcies al destí, a l'univers, a Déu, a la natura...al que sigui, de la sort que tenim d'estar tan bé, però mai no t'oblidis de tot allò que el món porta a les espatlles, aporta el teu granet d'arena".

Quan el meu avi vol dir la cita d'algun filòsof, escriptor o algú que li crida l'atenció, es refereix a aquest personatge, dient-li amic meu.

L'Adam: "Saps que m'agrada nedar, ballar, estar en continu moviment, això per a mi, és la vida. És senzillesa com el propi caminar, és mirar les estrelles a la fosca i freda nit sense temor, la vida és ballar sota la pluja sense por a mullar-se. Vivim gràcies als pulmons, el cor, i el cervell; aquests són el motor corporal. M'agrada anar a l'escola i aprendre coses noves cada dia, els gelats m'encanten, -em refresquen el cos fent despertar noves sensacions. Avorresc les línies rectes i l'homogeneïtat, per això vull fer mil coses, perquè, vull sentir-me viu. No vull ser un avorrit, o estar-me assegut veient com passen les coses; jo, vull fer aquestes coses, vull fer coses sense motiu, sortir a passejar sense un perquè, senzillament perquè sí".

Les tres respostes m'han agradat, me les guard a la caixa fort, a la caixa de pensaments, però m'he quedat muda quan m'han fet la pregunta a mi, no sabia que dir, i només he dit que sí amb el cap.

Sense adonar-nos s'havia fet tardíssim, hem deixat l'Adam a casa, i els avis m'han dut a mi a casa,

on m'esperaven els pares amb un sopar especial. Sushi! Cada divendres nit, menjem una cosa diferent, un plat estranger, un cop xinès, un altre francès, un altre hindú, un alemany, un altre cop italià... sempre alguna cosa nova, però és clar que repetim, sobretot el sushi, ens encanta als tres. La mare fou qui va tenir la idea, vol que provi diferents cultures gastronòmiques, perquè així, quan viatgem, a Itàlia, o a França, o al Marroc, ja en coneixeré el menjar, i sabré què demanar. Abans de contar-me el conte, aquesta nit, li he preguntat a la mare si m'estimava, i m'ha dit que sí, que fins a l'infinit. "On és l'infinit mare?" "No ho se, sols sé que està tan lluny que ningú no l'ha vist... avui llegirem el conte de Paf era un drac màgic, et sembla bé?"

Aquest conte m'ha fet pensar: un nen i un drac marí eren molt amics, cada dia el nen anava a veure al drac, i jugaven tota la tarda. Però el nen així com anava creixent, visitava menys al drac, fins que va deixar d'anar-hi.

Jo m'he fixat que els nens somriuen cada dia, en canvi els grans, no. Els nens juguen al parc, corren d'un lloc a un altre, som energia pura; en canvi els grans, sempre semblen cansats. Jo veig que la il·lusió dona somriures, i ara he recordat el que em va dir el meu avi patern, el Tom. "La innocència porta la felicitat". I per a mi que té raó.

El Tom és més seriós que el James, molt sincer, més fred, crec que sols l'he vist somriure un cop. Quan va venir a veure'm l'any anterior al final de curs de l'escola de música, em va aplaudir, em va mirar directament els ulls, i mentre deia que sí amb el cap, va mostrar un lleuger somriure.

El nen del conte era innocent, s'havia creat un amic invisible, el drac màgic Paf, però així com va anar creixent, va veure l'autèntica realitat, i la seva imaginació va disminuir fins a tal punt, que inclús va deixar de banda el seu millor amic de la infància. Li he explicat aquests raonaments a la mare, i m'ha mirat amb els ulls ben oberts, m'ha abraçat ben fort, i m'ha dit: - Ai puceta meva -. Abraçada a ella, he tornat a entrar al malson.

Dissabte: Avui m'he decebut i m'he entristit molt. Hem anat a l'aniversari de la Hannah, a casa seva. Hi havia moltíssim de sandvitxos de diferents tipus, m'ha agradat el de cranc amb ensalada, hi havia una decoració excel·lent, tot molt rosa i amb purpurina, i tota la classe dels lluitadors. Li hem cantat la cançó d'aniversari, i ha arribat l'hora de donar els regals. L'Adam i jo, amb molta il·lusió, li hem donat els dos regals, a un li ha fet molt de cas i l'altre l'ha pràcticament rebutjat. El llibre no li ha fet gaire gràcia, l'ha mirat amb una cara de desil·lusió, i a mi m'ha envaït aquesta mateixa desil·lusió de la Hannah.

A l'Adam i a mi ens encanta llegir, havíem pensat que aquest llibre, sobre una princesa, li faria moltes ganes a la nostra amiga, però ens n'hem adonat que la cosa no era així.

De sobte m'ha abraçat una mena de decepció al cor, i a la ment; per què no li va agradar el llibre? Potser n'hauríem d'haver elegit un altre? O, potser no li agrada llegir? - cosa que m'entristeix encara més. Igual que l'Adam me sentia culpable, però veure que el perfum sí que li havia agradat, m'ha reconfortat bastant.

A l'aniversari hem jugat amb la resta de companys de classe, i hem berenat de tot allò que estava exposat a la taula; la veritat, i amb sinceritat, ho he passat força bé.

A la nit estava esgotada, però els he comentat als pares la reacció de la Hannah quan ha vist el llibre, i ells no s'han estranyat gens de la cara que havia posat la meva amiga. Segons ells, actualment vivim en un món virtual, és a dir, tot és purament tecnologia: pocs saben quina oloreta fan els llibres, pocs van de viatge per aprendre sinó per fer-se selfis per demostrar que han estat allà. No es fan coses purament sense una finalitat, no es fan coses amb un sentit nul, és a dir, sortir a passejar perquè sí, i no per fer exercici, sols per fer alguna cosa que t'agradi; el meu avi, me va dir una paraula que defineix aquest fer sense finalitat, però no la record.

M'agrada parlar amb els pares, saben donar-me respostes a totes les meves qüestions, i m'agrada resoldre els enigmes, que me donin les peces del trencaclosques que hi tinc al cap.

Vaig a rentar-me les dents, i llavors a dormir: aquesta nit ha estat el pare qui m'ha llegit el conte, se l'ha inventat, i me fa gràcia que ho faci, sempre posa diferents veus: greus, agudes, fines, gruixudes... i no ho sé, senzillament me fa gràcia com hi posa tant d'entusiasme i vitalitat.

És diumenge, i de nou he despertat igual que aquestes dues últimes setmanes, amb la sensació de com algú atrapa la meva cama.

Començ aquest nou dia, amb la intriga de saber com serà, què em passarà, que aprendré avui. La majoria dels diumenges, anam l'Adam i jo, amb bicicleta al Hyde Park, m'agrada moltíssim:

sentir els ocells com canten a la naturalesa, donar menjar als cignes - encara que no està permès -, veure com el sol il·lumina tot allò bonic i únic.

La meua bicicleta té una mena de senalla al davant on hi pos la tela del pic-nic, i uns entrepans per als dos, i una vega som al nostre lloc, dic el nostre lloc perquè sempre que hi anam, ens posam entre dos arbres molt alts, que es troben paral·lelament al pont que creua el llac - no hi ha cap cartell, ni placa que afirmi que aquell petit espai és nostre, tot i així, li diem nostre.

Ens tombam, i miram amunt, com les fulles dels arbres tapen una mica la panoràmica del cel que tenim des del nostre lloc. Berenam dels entrepans, avui de pernil dolç i formatge, i llavors començam a parlar de qualsevol tema que se'ns passi pel cap.

Li he preguntat a l'Adam si té por, por a l'obscuritat, al nou dia que s'ha d'enfrontar cada matí, por a la naturalesa i a tot allò que l'envolta, por a la seva pròpia persona. "Adam, tens por a tot això?" "No, Sofia!" M'ha contestat. "Per què hauria de tenir por a tantes coses? A més, què significa tenir por? Som valent com un cavaller, m'atrevesc a enfrontar-me cada matí a tot allò que me posi el dia per davant, som fort de cap a peus, de dintre a fora, i de costat a costat. No tinc por, bé, sí, als escorpins sí, però només a ells. Quan crec que la por se m'aproxima, em pos de peu, i em dic a mi mateix que sols és la vida, que allò que em pot provocar por, senzillament són els obstacles de la vida, i no puc escapar d'ells, perquè aquests no es repensaran i canviaran de direcció. Som baix d'estatura, però l'absència de por, em fa sentir com un gegant".

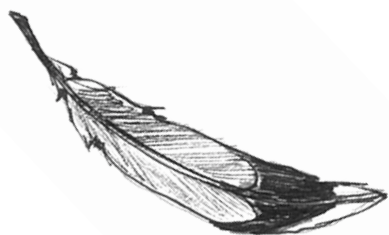
M'ha agradat la seva resposta, aquestes paraules són pròpiament seves. I és clar, ara em tocava a mi. "I tu Sofia. Tens por?" I jo li he dit que sí, que tenia por, i molta. Però no tinc por als insectes, ni tampoc a la nit i a la foscor, no tinc por als obstacles que em presenta la vida a cada dia nou. Por. Por no en tinc de cap d'aquestes coses, sols hi ha una cosa que m'espanti de veritat: por a perdre l'interès, a perdre les ganes d'aprendre, a un dia oblidar-me el diccionari a casa, por a no tenir temps de llegir, a desagradar-li al meu pare, o que el violoncel ja no sigui la música de la meua vida. I si un dia tot això em passa, i la persona que som ara, en un futur amb l'estrès de la feina s'esfumi? "Però com has de perdre l'interès i les ganes d'aprendre? Si tu, Sofia, ets pura saviesa?"

He continuat fent-li preguntes com: què n'opina de la vida, què en troba de la virtut de volar dels ocells, si li agradaria ser un astronauta i anar a l'espai. M'encanta parlar amb ell, i les respostes que em dona, a cops me fan riure pel to de veu i els moviments que hi afegeix, i altres cops em fan pensar profundament.

I mentre seguíem fent raonaments dels nostres, a poc a poc ens hem quedat adormits. Per primera vegada, en dues setmanes, no he tingut el malson, he comprès que era terror el que sentia, terror a acceptar el que està passant al món, a assumir la tristesa i l'angoixa que em provoca veure les coses com són.

He agafat aquest terror, i l'he agafat ben fort, no l'amollaré, no el puc treure de la meua vida, per tant, aprendré a viure amb ell.

Ha estat dins el somni on me n'he adonat del terror. Avui he après sobre això, i encara que em resulti molt dur portar el terror dins meu, igual que l'alegria, la tristesa o l'angoixa, tot i que sigui així, som valenta i a la vida no li tinc terror.

Au(e)xili

Sóc Maimbe. La meua curta biografia ha fet que avui sigui qui sóc. Maimbe. I punt. Sis lletres que contenen un sense fi de vivències de temàtica ben sucosa; per a algú commovedores; per a altres morboses i, tal vegada, per a algú més, de crida, d'empenta.

Sóc Maimbe. I per a remuntar-nos a les arrels que m'aixecaren és imperiós emprendre un llarg viatge cap al sud. Ens movem fins a una tribu de Somàlia, situada al cor del vostre tercer món.

Aquest poble, el meu poble, que frueix per ser dirigit per lleis matriarcals, té per sagrament, entre molts altres, el del matrimoni ambulat. I aquesta manera de fer, en què les relacions amoroses de totes les meves «hooyooyinka» se caracteritzen per no haver de tenir cap tipus de compromís amb els «ragga», la qual cosa també suposa que les dones poden elegir lliurement amb qui prefereixen gaudir de cada nit, no sempre és ben vist per les tribus veïnes regides per homes. No obstant això, el nostre poble mai no ha tingut cap tipus de conflicte important amb cap «soomaaliya».

Bé, no almenys fins al moment en què la «hooyo» compartí nit amb Xoukri, un nòmada provinent de Bakio, qui va quedar forassenyat pels pètals de la flor més bonica del desert. A la matinada següent, quan la dona no va mostrar-li cap tipus d'afecció o d'agraïment pel temps i els plaers compartits, i quan, en definitiva, el «ragga» pogué concebre que entre aquells dos cossos bruns no existia cap tipus de convinença, va enfollir per complet.

- "Si no ets per a mi, només per a mi, tampoc no seràs per a ningú altre, Hawa", degué pensar.

De la seva cogitació en feu acció, i amb això Xoukri, que en la vostra llengua significa 'gratitud', va deshonrar l'etimologia del seu nom. Així, va agafar una de les fulletes amb què les «hooyooyinka» rasuren les pells dels animals per a fer tambors, els quals després venen per a poder subsistir, i li va clavar enmig del coll, esguerrant-li-ho tot.

Avui encara, en recordar el color fosc que va esdevenir del contacte entre la terra àrida i la sang de la meua mare, no puc evitar que em llagrimegin els ulls.

Però la set de venjança de qui havia estat amant de la dona que va donar-me la vida no quedà sadolla amb el seu occit. Així, en adonar-se aquest de la presència paralizada de la meua germana Fathia i de la meua, va agafar-nos i va fermar-nos al jaç on poc temps abans havia compartit delícies amb la mare. Tot seguit, i fent-se servir de la mateixa fulleta amb què havia mort la «hooyo», la qual encara gotejava sang espessa i calenta, va mutilar-nos el bé més preuat que mai pot tenir una dona.

Els nostres crits adolescents inquietaren les altres mares, i aquestes, en entrar en la «guriga» i així contemplar l'escena, no dubtaren en fer tot el que tenien al seu abast per a intentar salvar-nos la vida.

No obstant això, al cap de pocs dies Fathia va morir dessagnada, i les «hooyooyinka» decidiren reunir tots els béns i diners estalviats, mitjançant la venda dels tambors, per a poder-me enviar a Europa i, així, intentar que no hagués de córrer la mateixa dissort que la meua germana gran i la dona que va engendrar-nos a ambdues hagueren de patir.

Poc temps abans de partir, les mares van dedicar-se a preparar acuradament totes les coses que creien que precisaria el meu exili cap al vostre món; i jo, mentrestant, vaig aprofitar aquells instants per a fer reintrospecció i per a omplir-me els ulls de l'ànima de l'Àfrica. De la seva gent, del seu clima, dels seus colors, de les seves olors, de les tradicions i els costums de què havia mamat. En definitiva, del meu món.

Tenia por, molta por de viatjar sola cap a un paratge desconegut. Per mar vaig arribar, juntament amb quaranta-nou persones més, a la costa d'un indret del sud d'Europa. Diguem-ne Catalunya. Ben poc en sabia jo d'aquesta terra, excepte que, segons havia sentit comentar per les tribus veïnes, hi era propi un equip de futbol molt bo.

En trepitjar terra ferma, tot un equip de persones voluntàries van dedicar-se a entregar-nos mantes amb què poder combatre el fred que se'ns havia anat calant als ossos al llarg de la travessia en la intempèrie; i també uns sobres metàl·lics que contenien una pasta blanca, espessa i repugnant, la qual, en un principi, ajudaria a rehidratar-nos.

Aquelles persones, a qui jo considero els meus primers salvadors, en adonar-se que el meu cos no deixava de sagnar i que jo de cada vegada em mostrava més i més dèbil, van portar-me d'urgència a l'hospital. Allà, després d'un ràpid examen superficial, vaig ser intervinguda.

Al cap d'un parell d'hores, quan jo ja estava mig desperta, va venir a visitar-me el doctor Adrià Puigcercós, qui havia estat l'autor de la meva operació i qui parlava, quasi a la perfecció, la meva llengua, atès de les nombroses missions que havia dut a terme en el meu país com a metge sense fronteres.

Vam estar dialogant gairebé durant mitja hora, un temps que va aprofitar excel·lentment tant per a explicar-me, així com va poder, la intervenció; com, també, per a criticar la pràctica de l'ablació, a la qual definí com "una tortura habitual vers la dona, mai no suportada per les lleis de l'Alcorà".

D'aquella conversa en vaig extreure sensacions veritablement positives i reconfortants. El meu enteniment va obligar-me, de manera totalment inconscient, involuntàriament, a concebre el doctor Puigcercós com el segon salvador amb qui m'havia topat en un món que encara em resultava del tot inhòspit.

A la tercera sortida del sol gaudida des de la finestra d'aquell hospital, van venir a visitar-me els voluntaris que m'havien rebut amb els braços oberts en la meva arribada al vostre primer món, i van obsequiar-me amb una muda neta i amb uns quants diners amb què poder sobreviure els primers dies després de ser donada d'alta.

Arran de l'experiència viscuda tant amb l'equip de voluntaris com amb el doctor Puigcercós, vaig conjecturar que tots els habitants de la terra a què m'havia exiliat eren gent de bon cor.

No obstant això, al cap de pocs dies d'haver sortit de l'hospital vaig tenir la dissort d'haver-me de topar amb un ésser d'ànima negra, ben negra, molt més obscura que la meva pell. La coincidència amb aquest home provocà que momentàniament, de manera efímera, em mostrés escèptica vers l'anterior afirmació.

Les almoines que m'havien ofrenat els voluntaris van servir-me per a poder pagar dues nits d'hostal en un barri suburbial, i també per una mica de teca. No obstant això, necessitava trobar feina ràpidament per a poder subsistir.

Però era una negra nouvinguda enmig del raval, gairebé sense cap moneda dins de les butxaques. Qui m'havia de voler?

Per 'sort', vaig ser contractada en una petita tintoreria familiar, la qual era propietat d'un tal Gori Puigcercós. La dirigia el fill petit, Felip, i també hi treballaven Marina, la seva germana gran, i Carles, l'espòs d'aquesta.

Sens dubte, el fet que jo encara no dominés la llengua ni poc ni gens no va esdevenir cap tipus d'obstacle, atès que la tasca que jo hi havia de dur a terme, la de perxar roba, era molt mecànica i no precisava pas de les paraules.

Hi havia firmat un contracte de mitja jornada, en què les hores se'm serien pagades a cinc euros. No obstant això, una vegada trets els comptes vaig concebre que amb aquest sou o bé podria pagar l'hostal i hauria de privar-me d'empassar-me cap engruna o bé podria alimentar-me i

oblidar-me de comptar amb un sostre sota el qual poder romandre. Així que em vaig dirigir a Marina, qui sempre que em veia em regalava un somriure i una mirada amable, i mitjançant el llenguatge universal dels signes li vaig demanar un avançament en la nòmina. Suposo que la jove va entendre la situació en què em trobava, atès que tot d'una va fer que sí amb el cap i em va regalar una abraçada càlida.

No obstant això, dubto molt que aquesta, en anunciar l'avançament que m'havia promès a la resta de la família, mostrés la mateixa amabilitat que va mostrar amb mi, atès que el sendemà, en jo haver acabat la meua mitja jornada de feina, Felip va agafar-me fort del braç i, tot cridant en bon català, va exclamar:

- "I tu qui has cregut qui ets, morta de fam? Envaeixes el nostre país sense cap tipus de permís; la bona dona de la meua germana et rep amb els braços oberts en la nostra petita empresa, i ara tu véns amb burgesies!"

Tot seguit, suposo que va considerar cobrar-se per avançat els diners que Marina m'havia promès; així que feu servir-me de sac de boxa amb què alleujar totes les seves frustracions vitals.

El meu rostre hauria pogut esdevenir la font d'inspiració amb què crear copioses pintures abstractes. Les parpelles m'havien pres un to lilós, bastant més obscur que el to bru de la meua pell; tenia una cella que em sagnava i el llavi inferior tampoc deixava de brollar líquid vermellós i calent.

Estava irreconeixible, o això creia jo. Així com vaig poder, vaig sortir de la tintoreria i vaig decidir dirigir-me cap a l'hospital, per tal que allà em poguessin curar i cosir les ferides. Mentre esperava en la sala d'urgències, vaig veure acostar-se el doctor Puigcercós.

Segons va explicar-me posteriorment, en aquell moment havia acabat de realitzar una llarga intervenció, molt delicada, i pretenia anar-se'n a casa a descansar unes quantes hores.

En veure'm, l'home va obrir exageradament els ulls, suposo que de manera involuntària, i va dir: - "Maimbe?"

Em va sorprendre molt, i de manera grata, que en aquell instant el meu segon salvador hagués recordat el meu nom. Havien passat dos mesos bons d'ençà de la meua intervenció, i vés tu a saber quants pacients visita l'home per dia! Oi?

Vaig fer que sí amb el cap, i va apropar-se a mi.

- "Maxaa kugu dhacay?", va demanar-me; i jo, tot mostrant-li la targeta de la tintoreria, vaig explicar-li, fil per randa, el succeït amb Felip.

Així com li ho anava explicant, el doctor Puigcercós anava canviant l'expressió de la seva cara. Primer va transmetre sorpresa; llavors pena; llavors ràbia. Després d'un llarg silenci, finalment va murmurar:

- "El meu nebot és un cabró".

Vaig quedar freda. Aleshores, la sorpresa fou per a mi. "El meu nebot...?"; Felip era família del doctor?

Una vegada superada l'estupefacció, vaig anar fent un repàs mental de tot el relat que li havia contat al meu segon salvador. Atès que en aquell moment era sabedora del seu parentiu amb Felip, havia d'assegurar-me de no haver de penedir-me, posteriorment, de res del dit.

Vaig intentar suavitzar la trama, fent creure a l'home que tal vegada havia fet un gra massa de l'ocorregut, i intentava justificar al seu nebot. No obstant això, el rostre del doctor expressava un gran sentiment de culpa. Devia sentir-se en deute amb aquella pobra negra dissortada. Suposo. Posteriorment, Adrià, que així va demanar-me que em referís a ell d'ara endavant, atès que era sabedor de la meua situació, la qual es resumia en què no tenia cap tipus d'ingrés econòmic i tampoc a on dormir ni de què alimentar-me, em va obligar, pràcticament, a hostejar-me a casa seva durant uns quants dies.

Quan vaig entrar en la «guriga» del doctor, em va sorprendre molt la simplicitat d'aquell lloc. No hi tenia més del necessari per a viure; això sí, impol·lutament ordenat i harmoniós. Era una casa molt moderna, d'aquelles que anomenen 'minimalistes'.

D'entre tot aquell avantguardisme, el que més va patxocar-me fou la fotografia antiga d'una dona major, que havia estat revelada en blanc i negre, la qual es trobava penjada sobre el sofà de la sala d'estar.

- "Qui és?", li vaig demanar estranyada.

- "Frederica Montseny", va contestar; "la meva mare", va afegir.

A continuació, mentre es dirigia cap a la cuina, va convidar-me a asseure'm al sofà. Era còmode, molt còmode. Adrià, al cap de poc temps, va tornar amb uns quants sandvitxos de mantega i melmelada i amb dos tassons plens de suc de fruits vermells.

- "Veuràs, Maimbe", va començar, "l'etiqueta de 'primer món' amb què els europeus solen referir-se als seus països no és més que una estratègia de màrqueting".

Jo el vaig mirar sorpresa, amb els ulls com plats; i li vaig fer un gest amb què vaig donar-li a entendre que pretenia que seguís parlant.

- "És ben cert que en aquests territoris no solem tenir cap mancança de tipus material, atès que hi impera el consumisme. Però, no obstant això, arran de l'apogeu del capitalisme s'han anat arraconant altres necessitats igual de primàries, com són els valors o els drets com a persones. Pel que fa a la nostra Comunitat, la qual forma part d'un país amb què manté, més aviat, escasses relacions culturals i identitàries, val a dir que estem ben fotuts. Tal com acabo de dir, estem obligats a formar part d'un Estat que no ens representa, ni poc ni gens; el qual no deixa que vertaderament puguem ser qui som. Ultra això, el partit que governa i que en un principi hauria d'advocar per nosaltres i pel nostre benestar, és un partit que ens censura la llibertat de pensament i d'expressió; és un partit corrupte, el qual dona més a qui més té i resta a qui té manco.

Però la cosa no acaba aquí. Llavors ens trobem amb la situació de totes vosaltres, de les dones; que aquí volia arribar en referir-me a ma mare. La senyora que veus a la foto fou la primera dona a esdevenir ministra a Espanya, la qual exercí durant el temps en què els habitants pogueren gaudir de la Segona República. Ma mare fou una feminista d'ideals i de pols ferm, la qual tenia clares les injustícies que succeïen i les accions que havien de dur-se a terme per tal de dissoldre-les i, així, mirar d'assolir la igualtat entre homes i dones.

Perquè veuràs, Maimbe, a diferència del que ocorre en la teva tribu, a Europa, i en aquesta Comunitat en concret, els afers no són regits pas per les dones. Vivim immersos dins el que sol anomenar-se una 'societat patriarcal'".

- "I què significa això; què suposa?", vaig demanar-li, interessada.

- "Què suposa? Suposa que sou considerades el 'sexe dèbil'; i que, arran d'això, se sol creure que pot abusar-se de vosaltres, en tots els sentits. Avui, malauradament, una dona europea encara no compta ni amb els mateixos drets ni amb els mateixos privilegis amb què compten els homes europeus; tot pel simple fet de ser dona", va contestar.

- "Podries posar-me un exemple del que dius? En quines qüestions ocorre això que m'estàs contant?", vaig demanar-li.

- "Un exemple? Uns quants te'n podria posar, Maimbe", va dir. "Avui encara existeixen algunes empreses en què les dones que hi treballen, que compleixen amb la seva jornada i que esdevenen igual de competents que els homes que també hi fan feina, cobren una nòmina un setze per cent més baixa que ells; simplement perquè són dones. També ens trobem que, de manera general, encara perviu la creença que qui s'ha d'encarregar de totes les tasques de la casa i de tots els afers de la família seguiu sent vosaltres. I per si això no fos suficient, Maimbe, tampoc puc estar d'apuntar, entre molts altres emperons, com actualment el nombre de dones que sou mortes, violades o maltractades a mans d'homes també segueix en augment.

Adrià no només va molestar-se en oferir-me casa seva durant uns quants dies; sinó que, a més,

va dedicar-se a cercar-me un treball com a reposadora en un supermercat, amb què podria tenir els meus ingressos econòmics i, així, permetre'm poder pagar el lloguer del pis que ell mateix també m'havia cercat, prop de la seva «guriga».

Del nom d'A-D-R-I-À en vaig prendre totes les vocals per a fer esdevenir del meu salvador la meua nova P-À-T-R-I-A.

Ultra això, va oferir-me donar a conèixer el meu testimoni en les concentracions que celebrava la seva associació, la qual pugnava per la igualtat i la llibertat de tot el poble català. En aquestes cerimònies, sempre solia acabar la meua narració de la següent manera:

- "De petita, arran del que succeí amb Xoukri, pensava que no volia ser dona. De què em servia, quan havia de patir tant de dolor i havia de ser tan dissortada? No obstant això, arran de les converses que vaig mantenir amb el doctor Puigcercós els dies que vaig hostejar-me en la seva «guriga», les quals suposaren aire fresc i m'ompliren de força per a reivindicar els meus drets, com a persona i com a dona, avui puc dir que estic orgullosa de ser el que sóc i de ser qui som. De ser Maimbe. I punt".

I llavors, al relat solia afegir-li una adaptació del poema 'Divisa', de Maria Mercè Marçal, que personalment havia creat, amb l'ajuda d'Adrià, com a mostra d'agraïment tant a ell com als meus primers salvadors, els voluntaris; i també, de manera indirecta, a tot el poble català; qui, per regla general, també m'havia rebut amb els braços ben oberts. Aquest deia així:

"Avui a la vida li agraeixo tres dons:

haver nascut dona,

en una nació tercermundista

i deure'm a la llei matriarcal.

I el tèrbol atzur d'haver estat, en l'exili, tres voltes salvada".

Sóc Maimbe, i aquesta és, a grans trets, la meua història. Punt.

GLOSSARI:

Guriga: casa.

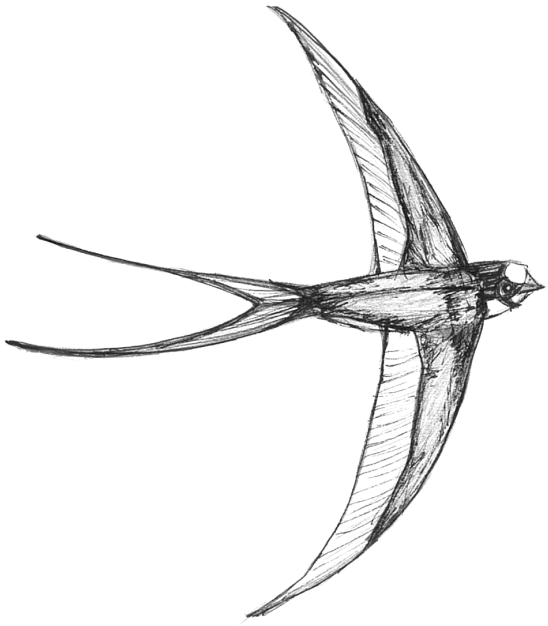
Hooyo: mare.

Hooyooyinka: mares.

Maxa kugu dhacay?: què t'ha passat?

Ragga: home.

Soomaaliya: persona somalí.

Accèsit Poesia

Autora Anna Tortella Uris

Mare

M'escoltes, em guies, m'ajudes,
sempre ets al meu costat.
I en totes les caigudes
de mi t'has apartat.

Em mires, m'entens, m'abrades.
Són molts els records amb tu,
plens d'emocions i rialles,
que mai no esborrarà ningú.

M'escoltes, em guies, m'ajudes,
des de fa setze tardors.
Moltes més ens queden juntes
lluitant contra la foscor.

Em mires, m'entens, m'abrades,
no deixis de fer-ho mai.
Tu, m'estimes i em valores.
Mare, el meu tresor més apreciat!

Flor

No deixis de ser tan bella.

Mirant-te puc somriure,
mirant-te puc somniar,
mirant-te puc viure,
mirant-te puc estimar.

No deixis de ser tan bella.

Tu obres la mirada,
tu obres l'estació,
tu obres l'albada,
tu m'obres l'emoció

No deixis de ser tan bella

Petita meravella
perfecta i dolça.
Del camp, estrella.
Del cor, il·lusió.

Petit Pirata

Cada dia a l'albada
t'acarono la dolça cara.
Cada dia a l'albada
la rutina ens separa.

El meu petit estimat
escoltar el teu cor latent
per mi, el més apreciat.
Oh! Aventurer innocent.

M'agradaria advertir-te
dels mals de l'univers.
M'agradaria protegir-te
amb el meu amor immens.

Cada dia a l'albada
t'acarono la dolça cara.
Cada dia a l'albada
la rutina ens separa.

Un conte, una cançó.
A cada instant precís
demostrant-te el meu amor
intentant fer-te feliç.

Per favor no creixis
ni perdís la il·lusió.
Mai el pirata deixis
i sempre cerca el tresor.

Arnau Tortella Uris

N'Arnau va néixer dia 7 de febrer de 2006. Té tres germans: En Tomeu, n'Anna i en Manel. Va viure només a Petra fins que va tenir 4 anys, a aquesta edat va anar a viure a Manacor amb la mare i des del 2013 viu a Maria de la Salut, alternant amb Petra. Encara que ha cursat Educació Infantil i Primària al CEIP Juníper Serra de Petra (on ara està cursant 6è) a Maria de la Salut hi té molts d'amics i amigues i està molt integrat. Ha jugat a futbol amb el CF Maria de la Salut i des que viu a Maria ha anat a l'esplai es Rebrot. Li agrada molt participar dels esdeveniments del poble. Durant les festes participa de les diverses activitats: manualitats, escacs, play-back...

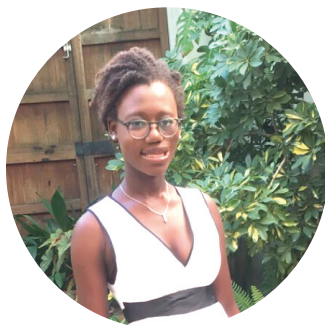
Anna Tortella Uris

N'Anna va néixer dia 20 d'octubre de 2002. Va fer Infantil i Primària al CEIP Juníper Serra de Petra i Secundària a l'IES Manacor, on està estudiant 4t d'ESO. Va viure a Petra fins l'any 2010 que va anar a viure a Manacor (alternant amb Petra) i posteriorment es va traslladar a Maria de la Salut (2013). Des del primer moment va formar part del grup d'esplai Es Rebrot amb el qual tots aquests anys ha fet multitud d'activitats. Encara que no va néixer a aquest poble, s'hi sent molt arrelada i participa de les activitats que proposen les associacions i l'ajuntament. És per això que va guanyar el primer premi infantil i juvenil al Photowalking 2016.

Dolores Palma

Sóc una sineuera estudiant de segon de batxillerat. Interessada per les arts en general, sobretot l'escriptura. Em va ajudar a trobar el meu estil literari un taller d'escriptura creativa que va fer la biblioteca de Sineu. Des de llavors ençà m'encanta escriure poesia.

Iana Martín Martorell

Nascuda a Níger (Àfrica), el dia 1 de gener del 1998.

Va estudiar a Sineu, al Col·legi Públic Sa Quintana, posteriorment a l'IES Sineu, i actualment és alumna de filosofia a la Universitat de les Illes Balears.

Durant 10 anys fou alumna de ballet clàssic al Conservatori Professional de Música i Dansa de les Illes Balears.

Amant de les humanitats, de l'art i la moda.

Magdalena Pizà Amengual

Na Magdalena Pizà Amengual és una jove montuïrera graduada en Llengua i Literatura Catalanes a la UIB (2012-2015); màster en Coneixement i Anàlisi Crítica del Patrimoni Immateral (2016-2017); i qui actualment cursa les darreres assignatures del Màster Universitari en Formació del Professorat (2017-2018).

El 2016 li fou publicat a Bona Pau, la revista local de Montuïri, l'article d'opinió «Cossiers i cossieres. Reflexió sobre el cas de Montuïri». L'any passat va participar com a ponent en les I Jornades d'Estudis Locals de Lluçmajor, on va presentar el treball «Dixi de persona i Teoria de la Cortesia en el català de Mallorca», el qual havia estat tutoritzat i coautoritzat per la doctora Maria del Mar Vanrell Bosch (UIB). Actualment té altres projectes relacionats amb la llengua catalana i la cultura popular pendents de realització i de publicació. Tot i que assegura que la Literatura és un dels àmbits de la Llengua i de la Cultura que més l'apassionen, Magdalena, fins al moment en què decidí participar en el certamen Cavalleria de Roqueta, mai abans no s'havia atrevit a presentar cap de les seves creacions pròpies a cap concurs literari.

Fatima Allaoui

Fatima Allaoui, 26/05/2001. Nascuda a Taourirt, Marroc. Estudiant de 4 eso a l'IES Sineu. Va començar a llegir llibres juvenils cosa que la va conduir a escriure i a expesar-se mitjançant "*sa paraula*".

FENT CARRERANY

Ajuntament de
Maria de la Salut

